

[Statsministeren.]

deltog lagmand Djurhuus, repræsentanter for Den almindelige danske Lægeforening og den færøske lægekredsforening, de færøske folketingsmænd og landslægen på Færøerne, Debes Joensen.

Af forhandlingerne kunne jeg kun få den opfattelse, at de sidste muligheder for en lokal løsning af sagen ikke var udtømt. Den nuværende regering er vel klar over, at både sundhedsvæsen og opretholdelse af ro og orden på Færøerne er et fællesanliggende, og at rigsmyndighederne derfor ikke kan fralægge sig ansvaret for sagens udvikling. På den anden side deler den nuværende regering den tidligere regerings opfattelse, at spørgsmålet i høj grad er af færøsk politisk karakter, og at det derfor vil være forkert, at rigsmyndighederne blander sig i sagen, før de lokale myndigheders sidste muligheder for en løsning er udtømt. Vi finder heller ikke, at magtanvendelse vil kunne ske uden efter udtrykkelig anmodning fra ansvarlige færøske myndigheder. Jeg opfordrede derfor i overensstemmelse med de udtalelser, som var kommet frem på mødet, det færøske landsstyre og de færøske politikere samt lægeforeningen til at tage sagen op til fornyet overvejelse og søge at finde frem til en løsning. Regeringens opfattelse er, at sagen helst bør løses af de lokale myndigheder. Jeg mener dog ikke, at vi kan undlade at forberede, hvad der skal ske, hvis det trods de faldne udtalelser ikke måtte lykkes de lokale kræfter at klare sagen.

Såfremt der fra det færøske landsstyre fremkommer ønske om anvendelse af politi, vil regeringen omgående imødekomme det, men jeg gentager: vi kræver som den tidligere regering en sådan henvendelse fra de ansvarlige lokale myndigheder, da sagen på Færøerne er blevet af politisk karakter. Det var imidlertid ikke det, lagmanden i sit brev bad mig om. Jeg citerer lagmandens skrivelse:

„Da den nuværende situation, hvor Nordøernes befolkning alene betjenes af een læge, i længden må anses for uholdbar, og da de forsøg på at få konflikten bragt til afslutning, der har været gjort her på Færøerne, ikke har kunnet føre til et for begge de implicerede parter acceptabelt resultat, har jeg som lagmand anset det

for rigtigst at søge sagen bragt ud af dens nuværende dødvande ved herved at rette en indtrængende anmodning til Dem som rigets statsminister om at tage initiativet til personlig at søge konflikten bragt ud af verden på en værdig og retfærdig måde, således at befolkningen på Nordøerne påny kan få den tilstrækkelige lægehjælp, og sådan at det også i fremtiden kan blive muligt for Færøerne at få fornøden lægehjælp fra det øvrige kongerige.“

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte, at der til statsministeriet er indkommet udførlige indberetninger om sagens udvikling. Det er rigtigt. Trods dette finder jeg stadig, at der er punkter, som kræver yderligere oplysning. Hertil kommer, at man efter min mening kun kan nå til løsning uden anvendelse af politi ved at tilbagevise samtlige anklagepunkter, som de såkaldte „adressefolk“ har ført frem. Et af dem er, at læge Rubek Nielsens udnævnelse kan anfægtes. Jeg mener ikke, at denne påstand er rigtig.

Som formand for sygehusbestyrelsen sidder rigsombudsmanden på Færøerne, der af „adressefolkene“ betragtes som part i sagen. Selvom jeg naturligvis ikke tvivler om mine embedsmænds uvildighed, ville jeg dog finde det rigtigt, at regeringens eventuelle afgørelse træffes på grundlag af en fornyet undersøgelse, foretaget af en person, der hidtil har stået helt udenfor sagen.

Det er de oplysninger, jeg kan give det ærede medlem om baggrund og hensigt med det af mig i denne sag foretagne.

Jeg skal af hensyn til, at tiden i dag er så begrænset, nøjes med et par enkelte afsluttende bemærkninger.

Man har i den debat, der har været ført her i formiddags, rettet forskellige bebrejdelser mod os fra oppositionspartiernes side. Det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde med næsten fortrydelig røst til os, at vi jo ikke ville kæmpe som mindretalsregering. Lige forinden havde det ærede medlem hr. Erik Eriksen stået på talerstolen, moraliserende og vennelsel som han er, og sagt, at vi skulle passe på ikke at opføre os for udfordrende, og vi skulle altid erindre, hvem det er, der har flertallet i tinget. Selv den mest imødekommende statsminister har antagelig lidt vanskeligt ved at uddrage en konklusion af disse to sætninger, den ene: